

HASZNÁLJON VELE
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. MÁJUS 24.
PÜNKÖSD 2. NAP DÉLELŐTT)

*Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesk>
és a <https://www.facebook.com/refssarkadujtelek> oldalon,
vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.*

Lectio: 1Kor 12,1-11. v.
Textus: 1Kor 12,4-7. v.
Énekek: 373/1; 373/4-5; 376/3; 375/7; 459/4;

OLVASMÁNY: Korinthusiakhoz írt első levél 12. részének 1-11. verse:

„A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek. Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz. Ezért tudotokra adom, hogy senki sem mondja: „Jézus átkozott”, aki Isten Léleke által szól; és senki sem mondhatja: „Jézus Úr”, csakis a Szentlélek által. A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.”

Igehirdetés előtti imádság:

Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Tenéked, hogy különféle természetűek vagyunk, különböző adottságokkal, különböző ajándékokkal. És köszönjük, hogy Te is, a Te Szentlelked ajándékait különféle módon adod nekünk, hogy kiegészítsük egymást, egymás szolgálatát, hitét, munkáját a Te országod építésében.

És hálát adunk Tenéked, hogy bár különfélék vagyunk, de ugyanannak a Krisztusnak szolgálhatunk! Különfélék vagyunk, de ugyanaz a Szentlélek munkálkodik bennünk. Ugyanannak az Atyának gyermekei vagyunk! Ezért, Urunk, segíts, hogy egyek tudjunk maradni, különbözőségünk ellenére is. És az egységünket Te add meg itt a gyülekezetben, az egyházban, és a keresztyének között. Segíts, hogy tudjunk hűségesen szolgálni Neked, elfogadni azt, hogy különböző ajándékainkkal mégis Téged dicsőítünk, és Téged kell dicsőítenünk!

Áldd meg, kérünk, betegeinket, hogy jusson el hozzájuk is a Te szent Igéd! Áldd meg, kérünk, az erőtlenekeket, hogy erőt kaphassanak! Áldd meg, kérünk, mindazokat, akik ma is szolgálattal, munkával, családban leterhelten élnek, és nem

tudnak részt venni az istentiszteleti közösségben. Urunk, erősítsd meg őket a Te kegyelmedből!

Minket pedig, akik itt lehetünk, kérünk, áldj meg Igéddel, a Veled való személyes találkozással! Szentlelked vezesse az Ige hirdetőjét és hallgatóit, hogy valóban Igédben gyönyörködhessünk, és azt hallhassuk meg! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Korinthusiakhoz írt első levél 12. részének 4-7. verse:

„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.”

Szeretett Testvéreim!

Egy alkalommal Jézus és tanítványai egy samáriai faluba mentek be szállást kérni éjszakára. Nem adtak nekik szállást, hiszen a samáriaiak és a zsidók alapjában véve ellenségei voltak egymásnak. S ekkor két tanítványa, Jakab és János, azt kérdezte Jézustól: *„Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?”* De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: *„Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek...”* — Milyen hit kellett ahhoz, hogy Jakab és János ezt merje mondani: *„Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?”* Ők nem hitetlen emberek voltak, sőt erősen megkapaszkodtak az élő Isten hatalmában, ígéreteiben. Jézusnak mégis azt kellett mondania: *Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek!*

A Szentírás több helyen is beszél arról, hogy a Sátán, aki soha nem érhet fel az Örökkévaló, Szentháromság Istennel, folyamatosan küzd azért, hogy megrontsa az Isten munkáját. Tele gyűlölettel, tele gonossággal, tele erőszakkal, arra törekszik, hogy minden szépet, jót, békését, tisztát, igazat megrontson. Arra törekszik, hogy beszennyezze, megtörje még a legjobb szándékot, a legjobb folyamatokat is. De felismerhetővé válik a szándéka, a tönkretévő törekvése magából a cselekedeteiből.

Isten kitöltötte Szentlelkét erre a világra, hogy Lelkének erejével küzdhesünk a Sátán ármánykodásaival szemben. S mindazt, amit a Sátán rombolt, pusztított, a Lélek erejével gyógyítsuk, újjá teremtsük. Mert van, amikor Isten erre is hatalmat ad a Lélek által, hogy halottak támadjanak fel. Erőt kaptunk a Szentlélek által, hogy Krisztus igazságát, szeretetét, jóságát hirdessük. Elküldte a Szentlelkét, hogy erőt adjon, hogy visszaszorítsa a gonosság erőit, elsősorban a lelkünkben, a lelkeségünkben. És a mi megváltozott életünk által továbbvigye munkáját ebben a világban. De a Sátán – mert ez a lényege – küzd azért, hogy ahol lehet, megrontsa az emberi szíveket, emberi lelkületet. Ennek a küzdelemnek egy részletébe pillanthattunk bele az imádság előtt felolvasott igeszakaszban, a lekciónban: Azt írta Pál, hogy amikor még Isten kegyelmének ismerete nélkül éltetek, *„ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.”*

Megkötöző erővel tud hatni ránk a Sátán, amikor sodor, vezet a bálványimádásra. Amikor szenvedélyekkel kötöz meg az életünkben. Amikor nem tudunk valamit lerakni. Ez a sodródás, ez az ellenállhatatlan vonzás ma is létezik, amikor olyan lelkiület, olyan ösztön, olyan vágyak, olyan kívánság, olyan megkötözöttség uralkodik el rajtunk, ami a józan ésszel, a szeretettel, a békés együttéléssel szemben is ellenállhatatlanul vonz a rossz, a gonosz dolgok után. Sodródunk. Tudjuk, hogy nem kellene, nem lenne szabad, mégis ellenállhatatlanul vonz és sodor a rossz dolgokra. Ez a keresztyén emberek életében is – ahogy hallottuk, az apostolok életében is – még a hitük ellenére is, sőt a hitüket felhasználva is megjelenik.

Korinthusban sok bálványtemplom volt. A bálvány istentiszteleteknek voltak olyan részei, amikor szinte önkívületi állapotban tomboltak, táncoltak a bálványhívők. Sokszor maguk sem tudták, mint beszélnek. Talán bódító szer hatása alatt, talán a tömegpszichózis hatására. Korinthusban ennek az önkívületi állapotnak a vágya, ami egyébként akár fantasztikusan jó érzés, hangulat is lehet, a keresztyének között is meg-megjelent. És Isten Lelke, aki ismeri az emberi szívet, és tudja, hogy időnként mennyire szükségünk van élményekre, volt, hogy megengedte, hogy a keresztyének is ilyen szinte önkívületi állapotban énekeljenek, ujjongjanak, beszéljenek. Lélekkel eltelve. A korinthusiaknak fontos volt ez az élmény, s ezért a Szentlélek megajándékozta őket élményekkel is. De nyilvánvaló, hogy a Sátán ezt az élményt is meg akarta rontani. S nem egyszer sikerrel tette.

Ezért kellett Pálnak leírnia, hogy különbség van akkor, ha Isten Lelke által szóltok, még ha sokaknak érthetetlen is, amit mondtok, vagy amikor más, a bálványimádás bűnére csábító lélek van bennetek. Ha valaki ilyen önkívületi állapotban azt mondta: átkozott Jézus, akkor lehetetlen, hogy Isten Lelke munkálkodjon benne. Másik oldalról, még ha sokak számára nem is érthető, sőt zavarba ejtő, amit egyik másik keresztyén tesz, de közben Jézus Krisztust magasztalja, ezt csak a Szentlélek által tudja megtenni.

Zavarba ejtő is lehet Isten Lelkének megnyilvánulása egyes emberek életében. Óvatosan kell megítélni az Isten Lelkének munkáját. Aki az emberré lett Isten Fiát, az értünk meghalt és feltámadt, az Atya jobbján ülő, örök dicsőségben lakozó Krisztust dicsőíti, arról el kell fogadnunk, hogy Isten Lelke által szól.

Nekünk most mindebből az az igazán fontos, hogy akiben Isten Szentlelke munkálkodik, az Jézus Krisztust dicsőíti, és Jézus Krisztus dicsőségére törekszik élni.

Milyen lélek van bennünk? Kinek a Lelke munkálkodik bennünk? Jó lenne azt mondani, hogy csak és kizárólag az Úr Jézus Krisztus Lelke. De a tapasztalat azt mutatja, hogy nem ilyen egyértelműen tiszta a lelkünk állapota. Hiszen Jézus Krisztus megváltott, élete árán kivásárolt minket az örök életre, de azért itt, a földön még a tud bennünk munkálkodni a bűn. Hat ránk a bűn.

S ahogy a tanítványokat meg kellett feddenie az Úr Jézus Krisztusnak, úgy nekünk is mondania kell nem egyszer: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek.”

Akiben Krisztus Lelke van, az Krisztus dicsőségét keresi, és Krisztus akaratát teljesíti. Pál apostol ezt azzal erősíti meg: „A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.” Mert Isten Lelke különböző módon végzi munkáját bennünk. Van, amikor az alaptermészetünkhöz igazodva, a jó

tulajdonságainkat erősíti meg bennünk. Van, amikor az alaptermészetünkkel szemben is ad olyan ajándékokat, hogy ámulunk: hogy lehetséges, hogy valaki annyira mást tud tenni, Isten Lelke erejével és hatalmával, az alaptermészete ellenére is?

Különböző kegyelmi ajándékaink vannak. De ezek az ajándékok, a Lélek munkája bennünk azért adtak, hogy használjunk vele. Hogy építse egyik a másikat. S éppen itt van a bökkenő. Mert az ajándékainkkal, az Istentől kapott, egyébként jó tulajdonságainkkal sokszor nem építjük egymást, sőt megsebezük, megbántjuk egymást. Az is előfordul, hogy éppen az ellentétét tesszük, mint amit Jézus Krisztus Lelkének erejével tennünk kellene.

És nem vesszük észre magunkon, ahogy a tanítványok sem vették észre magukon, hogy milyen lélek lakozik bennünk. Áldássá kellene lennünk, de ha nem hagyjuk, hogy Jézus Krisztus Lelke irányítson, akkor a Sátán lelkiségét, a bűn munkáját fogadjuk el. Pedig tudatosan nem ezt szeretnénk tenni. A döntéseink, a hitünk, a Krisztus-követésünk alapján jót akarunk tenni, csak nem ismerjük fel, hogy amit mondunk, vagy, ahogy mondjuk, amit teszünk, azzal nem használunk, hanem ártunk.

Ha bemennék egy vendéglőbe, és odavezetnének egy asztalhoz, amelyen nyilvánvaló, hogy az abroszon lévő pecsétek nem egy órán belül keletkeztek, és a legínycsiklandozóbb ételt is egy három napos mosatlan tányéron szolgálnák fel nekünk, elfogadnánk-e az ételt? — S az első válasz természetesen az, hogy semmiképpen nem. Már a kérdés feltevése is döbbenetes! De ha napok óta nem jutottunk volna előtte ételhez, kiéhezve, az éhségtől kimerülve így kapnánk tálalást, úgy gondolom, hogy csak az ételre tudnánk koncentrálni. Elfogadnánk. De akkor is bennünk maradna a tálalás látványa, visszataszító volta. Ennélk, mert már nem tudunk mást tenni, kiéhezetten, muszáj enni. De nem tudnánk feledni a tálalás szégyenét.

Azért, mert időnként elfogadják tőlünk a Krisztusról szóló tanúságtételt, tanítást, akár borzasztó körítésben is, ez csak azért van, mert a másik már annyira ki van éhezve Krisztus szeretetére, jóságára, hogy még így is elsősorban a jóra tud figyelni. De ez nem azt jelenti, hogy mi mindig jól tesszük, amit teszünk. Muszáj arra odafigyelnünk, hogy „*a Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.*” Ezért oda kell figyelnünk, hogy mit hogyan teszünk!

Igen, különböző módon munkálkodik bennünk Isten Lelke. De azért, hogy használjunk vele. Hogy áldássá legyünk. Hogy Isten békekövetei legyünk mások számára. Használni akkor tudunk igazán, ha figyelemmel vagyunk a másik lelki igényére, ha a neki való módon tudjuk elmondani a Krisztus evangéliumát. Aki a szeretetet, elismerést sóvárogja, annak sokkal kevesebbet mond az Isten igazságáról való beszéd, mint annak, akit elsősorban az igazság és a becsületes élet vonz.

Azért vannak különféle lelki ajándékaink, hogy azokkal sokféle embert elérjen a gyülekezet bizonyágtétele. Nem egy-egy ember kapta a lelki ajándékokat, hanem az egész gyülekezet. Nem lehet megelégednünk azzal, hogy van valaki közöttünk, aki kapott lelki ajándékokat, hanem együtt, mindannyiúnknak el kell fogadni a lelki ajándékokat, hogy egymás szolgálatát kiegészítve használjunk azokkal. Nem egyvalakinek kell éppen ezért mindenki felé Jézus Krisztusról tanúskodnia, hanem sokaknak, mert együtt kaptunk sokféle ajándékot, hogy azzal áldássá legyünk.

Van, akit nem ragad meg az igehirdető szolgálata, de magával ragadja egy-egy gyülekezeti tag szeretete, hívogatása. S bár az igehirdetést nem érti, az nem vonzza, de vonzza a gyülekezet testvéri szeretete.

Egy sportoló mondta el, hogy az első edzőjénél mindig görcsben volt a gyomra, mert az állandóan megszidta, ha valamit nem jól tett. Jót akart az az edző is. De ő egy másik edzőnél tudott kibontakozni, aki mindig megdicsérte, ha valamit jól tett. Azt is elmondta, hogy az első edzője egy másik sportoló esetében nagyon sikeres volt, mert annak éppen a dorgálás kellett, szüksége volt rá, hogy felhívják a hibáira a figyelmet.

Még a legjobb szándék mellett sem érünk el mindenkit. Ezért kell arra törekednünk, hogy Isten Lelke által a legjobbat akarjuk adni, a legjobbat akarjuk tenni. Ezért kell a jót jól tennünk.

De éppen ezért különösen is kell vigyáznunk arra, hogy meg ne rontsa a Sátán a lelkiületével a nekünk adatott krisztusi ajándékokat. Aki Krisztusé, abban Krisztus Lelke munkálkodik. De felismerjük-e magunkban, hogy Krisztus Lelke munkálkodik bennünk? Meglátjuk-e, mi az, amivel nem tudunk használni másoknak? Ami ott van a természetünkben, jellemünkben. S lehet, hogy az egyiket nem zavarja, a másikat nagyon bántja.

Könnyű kimondani: én ilyen vagyok, engem így kell elfogadni. S van ebben igazság. Nem kell egyformának lennünk. De azt meg kell kérdeznünk becsületesen Isten előtt: Ő akarja-e, hogy olyanok maradjunk, úgy beszéljünk, cselekedjünk, éljünk, viselkedjünk, ahogy eddig tettük? Akarj-e, hogy olyanok maradjunk, mint amilyenek most vagyunk? Meg kell kérdeznünk, hogy emberi természetünk egy-egy megnyilvánulásával hogyan tudunk használni? Tudunk-e vele használni? S ha a válasz az, hogy nem, akkor imádkoznunk kell azért, hogy a Sátán ne tudja kihasználni a rossz tulajdonságainkat. Imádkoznunk kell azért, hogy Isten Szentlelke maradjon velünk, és formáljon át, hogy a rossz tulajdonságainktól megszabadulva olyanok legyünk, akiknek az élete használ.

Arra is figyelniünk kell, hogy a Szentlélek azt munkálja, a Lélek ajándékai azért adatnak, hogy használjunk vele. Isten országa építésében, a gyülekezet közösségének építésében használjunk vele. Önzetlenül, szeretettel, az Úr Jézus Krisztus dicsőségét keresve.

Különbségek vannak abban, hogy ki hogyan tud használni, de mindenkit Isten Lelke tesz képessé arra, hogy az élete hasznos legyen, áldás legyen. Különbségek vannak abban, hogy hogyan mutatkozik meg bennünk a Lélek munkája, de nekünk elsősorban nem ezeket a különbséget kell figyelni, hanem azt, hogy Isten Lelke mindannyiúnknak azért adja ajándékait, hogy használjunk vele. S nekünk hálát kell adnunk azért, hogy használhatunk azzal, amit Jézus Krisztus nekünk adott.

Kinek a lelke munkálkodik bennünk? Felismerjük-e azt, hogy Krisztus Lelke van bennünk? Felismerheti mások az életünk, a beszédünk, a cselekedeteink, a gondolkodásmódunk, a törekvéseink alapján, hogy Krisztus Lelke van bennünk?

Vagy Jézus Krisztus szemrehányóan kell, hogy ránk nézzen egy-egy döntésünk, beszédünk, tettünk után: Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek!?

Pünkösöd ünnepe legyen ma is kiemelten annak alkalma, hogy azt kérjük: Úr Jézus Krisztus, add nekünk a Te Szentlelkedet! Úr Jézus Krisztus! Formáld minket Lelked által! Úr Jézus Krisztus, könyörülj rajtunk, hogy csak használni tudjunk azzal, amit Lelked által nekünk adsz a teremtettségünkben, a személyiségünkben, és a Lélek kegyelmi ajándéka szerint is.

Úr Jézus Krisztus, segíts minket, hogy áldás legyünk, hogy az életünk használjon! Ámen

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálát adunk Tenéked mindazokért az ajándékokért, amelyeket életünkben nekünk adtál! Hálát adunk az életünkért, hogy egyáltalán lehetünk itt, a Földön, a Te dicsőségedet keresve, Neked szolgálva. Mert elhívtál, elválasztottál arra, hogy Téged keressünk. Köszönjük Neked, hogy hitet ébresztettél bennünk, és vágyat arra, hogy Neked szolgáljunk!

Megvalljuk Urunk, hogy sokszor gyötör bennünket az, hogy másnak talán több adatott, jobb adatott, mint nekünk. Kérünk, segíts, hogy örömmel tudjuk elfogadni azt, amivel mi használhatunk, amivel élhetünk a Te dicsőségedre ebben a világban. Könyörgünk, Úr Jézus Krisztus, tedd a gyülekezetünket áldássá a városunk, a körülöttünk élő világ számára. Egyen-egyenként, ami ajándékot nekünk adtál, azzal áldássá tudjunk lenni.

S amikor a Sátán megrontja a hitünket, az engedelmisségünket, a beszédünket, a szeretetünket, és sokszor magunk sem tudjuk már, hogy milyen lélek van bennünk, áldott Szentlélek, uralkodj el rajtunk! Űzd ki szívünkéből a gonosz munkáját, a gonoszság lelkét, hogy Veled eltelve, Benned gyönyörködve, általad épülve szolgálhassunk Téged, s mindazokat, akikhez küldesz.

Könyörgünk, Istenünk, a gyászolókéért! Könyörgünk azokért, akik haldokló szerettük ágyánál szorongva kell, hogy készüljenek a búcsúzásra. Könyörgünk az erőtlenekekért, a megfáradtakért! Könyörgünk a megsebzett lelkekért! Különösen is azokért, akiket akaratlanul is mi sebezünk meg, mi bántottunk meg!

Úr Jézus Krisztus, Megváltónk, teremts bennünk tiszta szívet! A Te Lelked vezessen minket! Te áldj meg, és add a Te Lelked erejét, hogy láthatóvá váljon közöttünk a Te munkád és hatalmad!

Imádkozunk vezetőinkért, és azért könyörgünk, hogy ennek az országnak istenfélő vezetői legyenek, akik megalázkodnak előtted, Neked engedelmeskednek, elhagyva bűneiket, a Te Lelked által kormányoznak. Te áldd meg egyházunk vezetőit is! Őrizd meg őket a félresodró erők munkájától! Hadd szolgálhassanak Téged hűséggel, engedelmesen! Hogy így az egész egyházunk, általad vezetve, valóban a Te országodat építse!

Maradj velünk, kérünk, ezen a héten! Segíts meg munkáinkban! Segíts meg szolgálatainkban, minden küzdelmünkben. És őrizd meg örömeinkben is, hogy az örömeink is tiszták maradhassanak! Így kérünk, vezess minket tovább, és jöjj velünk, a Te ígéreted szerint! Ámen